

ligt Udlæg af rede Penge af dem, der ville være Aktionærer, hvorimod Partrederi meget ofte kan bygges paa den personlige Kredit, saaledes at altsaa de, der slaa sig sammen om et saadant Foretagende, som vil være et mindre Foretagende og ikke et Foretagende, som drejer sig om Hundrede Tusinder af Kroner, kunne være i Stand til at føre Foretagendet igennem uden at have noget større Beløb i rede Penge til deres Raadighed. Det er derfor efter min Mening slet ikke muligt saaledes at sige, at den ene af disse to Former har Fortrinnet fremfor den anden, det kommer ganske an paa de Folks Tars, som skulle slaa sig sammen for i Forening at eje og udrujste et Skib. Der kan være Tilfælde, hvor det konvenerer dem bedre paa den ene end paa den anden Maade, og hvad disse to Former angaar, kan man jo slet ikke sige, at den ene er mere almindelig end den anden. Thi ganske vist eksisterer der jo Aktieselskaber baade her i Landet og i andre Lande baade med Hensyn til Skibe og med Hensyn til andre Ting, men lige saa sikkert er det jo, at der ogsaa eksisterer Partrederier baade her i Danmark og i andre Lande, saa at bægge disse Former staa som ligeberettigede og som brugte i meget stor Udstrækning. — Hvad de Ytringer angaar, som den ærede sidste Taler fremkom med om, hvad der i det andet Ting skulde være sagt angaaende Forholdene paa Færø, maa jeg tilføje, at jeg erindrer ikke, at der blev sagt, at der udelukkende bruges Aktieselskaber; der blev tværtimod sagt af en æret Taler, at det brugte man ikke, men at det var Partrederier, og det blev fremhævet af denne Taler, at Forholdet nu var det meget farlige, at man trods vor gældende Regel i Lov af 1867 alligevel havde Partrederier i Forholdet til Udlændinge, men at man søgte at skjule det ved forskellige Proformatransaktioner, noget som jo vil være aller mest ødelæggende for den danske Søfarts Kredit, hvis det skulde komme op i Tilfælde af Krig. (Afbrydelse af Det. Hansen). Ja, det vil netop være noget af det allerfarligste, thi i Tilfælde af Krig vil det være allerværst, naar der foreligger Mistanke om mala fides.

Dernæst vil jeg bemærke, at jeg kan ikke slette rettere, end at det er en fuldkommen berettiget Betragtning, naar man siger, at Loven, som den nu foreligger, giver nogle en Frihed, som ikke kan ståde andre. Er der Skibsredere, som ere bange for Reglen, kunne de lade være med at tage Udlændinge i Partrederi med sig, og er der Skibsredere, der ikke ere bange for Reglen, er der jo ingen Grund til, at de ikke skulde have Lov dertil. Jeg kan nemlig aldeles ikke erkende,

at den Omstændighed, at et dansk Skib ophovedet skulde blive opbragt, skulde bevirke, at det danske Flag mistet sin Kredit, saa at den danske Søhandel som neutral betragtet eller i det hele vilde staa meget usikker, thi det kan aldrig noget Menneſte indestaa for, at dansk Skib ikke skulde blive opbragt. Hvem kan vide, om ikke en dansk Skipper kunde faa i Sinde at føre Krigskontrabande til en eller anden af de stridende Parter eller at bryde Blokade eller deslige, og dersom det er Tilfældet, bliver Skibet virkelig kondemneret. Nej, naar saadanne Tilfælde indtræde, maa fornuftige Folk spørge sig selv: Hvad var der i Bejen, er det noget, der kan drage Konsekvenser for dig, og naar man saa faar at vide, at det, der var i Bejen, har været, at der har været udenlandske Partrederere med, saa maa enhver Betænkethed spoinde bort i alle Tilfælde, hvor det ikke er saa, hvor Certifikatet udviser, at der ingen Udlændinge er, og der kan ikke være Tale om, at nogen fornuftig Købmand skulde afslutte Fragtkontrakter blot paa det Faktum, at et Flag af en vis Kulør vajer under Gaffelen. Det er nødvendigt for ham i Krigstider at lade sig Certifikaterne forvise og det ikke alene for at forvise sig, om der er udenlandske Medejere, men ogsaa af mange andre Grunde f. Eks. for at forvise sig om, at Skibet ikke er gaaet over fra fjendtlig Hand til dansk Gjendom efter Krigens Begyndelse, i hvilket Tilfælde det i meget høj Grad vil være udsat for at opbringes. Jeg ser derfor ikke rettere end, at det, her er Tale om, er at indrømme nogle, der ville benytte sig deraf, en Frihed, som jeg ikke kan slette, kan ståde andre.

Hvad dernæst angaar mine Udtalelser om Folketretten i det andet Ting, da udtalte jeg jo allerede der, at jeg antog, at man var folkeretlig berettiget til at gøre det, som her er Tale om, det vil med andre Ord sige, at jeg antog, at en Regel, som den, vi her opstille, ikke er folkeretstridig, altsaa er stemmende med Folketretten, og videre kan man efter min Formening ikke komme, thi naar man vil hengive sig til Fantaster om, hvad der kan ske, naar krigsførende Magter ikke ville respektere de folkeretlige Regler, er der efter min Mening slet ingen Ende derpaa, saa kan man lige saa godt tænke sig det ene som det andet, kan man tænke sig, at en krigsførende Magt ikke vil respektere det, at man bliver dansk Underjaat ved at være her 5 Aar. Den er nemlig mangfoldige Steder, endog saa de allerfleste Steder, hvor det ikke er Regel. Hvis f. Eks. i en Krig mellem Tyskland og England, en Mand, der oprindelig var Tysk, har boet her i 5 Aar og